

MICHAELA
BRNKOVÁ

MODERNÉ
ROMÁNY

ZAKÁZANÝ
dotyk

MICHAELA BRNKOVÁ

ZAKÁZANÝ
dotyk

I. vydanie

Copyright © Michaela Brnková 2024

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 74. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

▣ TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 193 - 4

MICHAELA BRNKOVÁ

ZAKÁZANÝ
dotyk

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Tento príbeh je fikcia.

Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja.

Akákkoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu vydavateľstva.

Prológ

Shawn Mendez – Wonder

Vdýchol som vôňu kamenných stien a očami sa vpil do dlhých chodieb, v ktorých sa ozýval každý jemný zvuk. Napriek tomu bolo všade úplné ticho. Len šum myšlienok dodával tomuto majestátnemu priestoru sakrálny rozmer. Vnímal som ho ako svätyňu. Miesto, kde nezáležalo na tom, odkiaľ pochádzam, kam patrí, čo robím alebo ako sa volám. Toto miesto bolo nedotknuté falošnými jazykmi a zákernými pohľadmi. Bolo čisté. Tu sa človeku otvárala duša, osvietila myseľ a srdce bubnovalo v harmónii farieb a ťahov štetcov, ktoré som s nadšením pozoroval. Buonarroti, Dalí, Vermeer, Monet. Fascinovali ma. Ich životy, ich osudy, ich odkaz. Stačilo si sadnúť a pozerat' im do duše, ktorú navždy uchovali vo svojich maľbách. Cítil som ich hnev, radosť aj smútok. Žilami mi pretekalo ich zaniehanie a maximálna sústredenosť. Tie pocity vo mne vyvolávalo iba toto miesto. A nič na svete sa mu nemohlo vyrovnat'.

„Nasledujúca expozícia je venovaná záhadnému umelcovi. Je považovaná za vzácny poklad našej výnimočnej zbierky a patrí...“

moderné romány

Môj záujem pritiahol ženský hlas, ale skôr, ako som stihol naplno vnímať jeho intenzitu, zaujalo ma iné umelecké dielo. Z čiernych lakovaných lodičiek s červenou podrážkou sa tiahli štíhle nohy zdobené tenkým elegantným prúžkom, siahajúcim až ku stehnám. Strácal sa pod upnutou sukňou a nútil ma predstaviť si, čo pod ňou skrývala. Otočila sa mojím smerom a pohľad sa jej na pár sekúnd prepojil s mojím. Bola to iba sekunda. Tak krátka chvíľa, že v nás nemohla zanechať vôbec nič. Prsia sa jej nadvihli a biely hodváb dokonale obtiahol oblé krivky. Nezaújal som ju. Ako by som aj mohol. Žila vo svete, ktorý mi už nepatril.

Kým sa naše cesty znovu nestretli...

1.

Lana Del Rey - Love Song

O štyri roky neskôr

Vystúpila som z auta a poďakovala šoférovi. Usmievala som sa celou cestou, kráčajúc k výtahu svojho apartmánu.

„Slečna Adelina, mali ste dnes pekný deň?“

Otočila som sa za známou tvárou na recepcii. „Vynikajúci, José. Ďakujem.“

Taká bola moja odpoveď už niekoľko mesiacov. Každý ďalší krok bol ako vstup do obláčika mojich snov. Bola som šťastná. Viac ako to. Bola som najšťastnejšia žena v Madride, v Španielsku a možno aj v celej Európe. Postavila som sa do výtahu a zamávala Josému. So širokým úsmevom na perách som musela vyzerat' ako blázon, ale všetko naokolo mi bolo ukradnuté. Takto vyzerá láska. Takéto to je, keď je človek zamilovaný. Lieta. Ocitne sa v inej atmosfére a dýcha vzácnejší vzduch, vníma všetko ružovo a chce v tom opare šťastia zostať až naveky. Bola som zamilovaná. A toho pocitu som sa nevedela nabažiť.

Ráno ma opäť čakalo auto. Bola to malá tajná pozornosť, ktorú mi každý deň venoval.

„Zastavíme pri Portioli Café, slečna?“

„Ako vždy. Ďakujem.“ Auto pristavilo na okraji cesty a ja som vystúpila, aby som si kúpila kávu a toast s paradajkami a mozzarellou, ktorý som mala najradšej. Potom som mohla pokračovať v ceste rannou špičkou preplneného veľkomesta.

Vystúpila som a zamierila k historickej budove, ktorej priestory boli mojou vášňou viac ako iba pracovným prostredím. La Pavona bola najväčším súkromným múzeom v Európe, a to tak rozlohou, ako aj počtom diel, ktoré strážila v útrobach priestranných chodieb, miestností i útulného tmavého podkrovia. Prešla som cez presklený točitý vchod a zamierila k časti budovy určenej zamestnancom. Mramorová dlažba upozorňovala na môj príchod hlasnejšie, ako mi bolo príjemné. Zvuk podpätkov sa odrážal od stien a rezonoval v priestore ako rytmický tón rezkej skladby.

„Dobré ráno,“ vošla som do kancelárie, ktorú som zdieľala s Carmen.

„Ako sa môžeš usmievať? Ako môžeš mať vôbec odvalu priať mi dobré ráno, keď vieš, v akej sme prdeli.“ Carmen mala zvláštne čarovnú moc rozosmiať ľudí, aj keď situácia a jej slová boli skutočne kruto pravdivé. Jej ponurá nálada vychádzala z problému, v ktorom sme sa ocitli pred pár dňami. Eva Ramirezová, vedúca oddelenia pre muzeálnu činnosť, dala okamžitú výpoveď. „Nedokážem pocho-

pit', ako jej mohol dovoliť tak rýchlo odísť! Je mesiac odhalenia štvrtého tajomného obrazu a on ju pustil len tak?!“

„Nebolo to *len tak*.“ Odložila som si kabelku a sadla za stôl plný hĺby papierov. Úsmev mi začal pri pomyslení na hromadu práce vädnúť. „Počula som, že mala nejaké rodinné problémy. Nebola iná možnosť.“

Carmen sa zvalila na stoličku a skrivila pery.

„Aj tak to bola krava. Všetko dôležité hádzala iba na teba.“

Lenže tá krava nás nechala zavalené prácou v tom najhoršom možnom období. Zhlboka som sa nadýchla a otvorila prvý spis. Pozrela som sa na dokument, ktorý som určite ešte nevidela. Určite nie!

„Carmen!“ vykrikla som vydesene. Jej pohľad okamžite vystrelil ku mne. „Je to dnes!“ Bolo to tam jasne napísané. Čierny na bielom sa vynímal dátum pätnásty máj. „Kto to sem priniesol?“ Ako vždy, ani tentoraz som nedostala odpoveď. Nikto presne nevedel, kedy ho privezú. Nikto nevedel, ako bude vyzerat' a každý čakal v napätí a so zatajeným dychom, kedy bude odhalený ďalší. Dych berúci, nadčasový, neuveriteľný a neopakovateľný štýl ťahov štetcom a splynutia farieb do dokonalého umeleckého zážitku z precíznej olejomal'by. Nik netušil, kto tie obrazy mal'oval. Dohady boli rôzne, ale ja som poznala všetky súčasné diela. Mohli ich pripisovať ktorémukoľvek modernému umelcovi, no ja som vedela, že nikto z nich sa tomuto výni- močnému talentu nemohol ani len priblížiť.

„Ja som to nebola.“ Carmen si stiahla červené vlasy do chvosta a vstala, aby sa na to pozrela so mnou. Možno

iba dúfala, že som dostala šedý zákal i dyslexiu a tie čísla v dátume, ktorý som jej prečítala, neboli napísané v tomto poradí.

„No, doriti! Adelina, je to dnes,“ zopakovala zaskočeným chrapľavým hlasom a ja som sa otočila k nej.

„Volaj na druhé. Povedz Silvii, že tu máme nové dodanie od Tajomného. Nech zalarmuje pána Martineza. Ja zatiaľ zavolám na prvé, aby prichystali prijatie. Ohlásime zatvorenie pravého krídla prvého poschodia a...“ Zhlboka som sa nadýchla, až som začula pískanie v pľúcach. Niekoľko sekúnd som nedokázala lapiť dych. Stres mi vyskočil na hodnoty vyvolávajúce srdcovú arytmiu. Bola som si istá, že moja pleť chytila fialový nádych. O dodávke nového diela sme sa vždy dozvedeli náhodne. Vlastne ho vždy oznámila vedúca, ktorú už týždeň nemáme. Jej zodpovednosť sme iba pred pár dňami prevzali ja a Carmen. Nemala som obavy, že by som nedokázala zorganizovať niečo také chýlostivé a dôležité. Ibaže nikdy sme sa o dodaní nedozvedeli až v deň, keď mal obraz doraziť k nám.

V celom múzeu vypukla panika. Zvuk mojich lodičiek na mramore už neznel ako symfónia. Podobal sa hrôzostrašnej falošnej árii tret'otriedneho operného speváka. Rezal mi uši a zrýchľoval tep do zbláznenia. Chaos ovládol všetkých. Aj Luisa v kaviarni na prízemí bola zelená.

„Čo ak nás za to vyhodia?“ Carmen mala tri deti. Jej práca bola pre ňu predovšetkým živobytím.

„Ak si pohneme, zabránime katastrofe.“

Aj keď sme nikdy nevedeli presný dátum dodávky, čas zostával nezmenený. Zadná brána, vedúca k trojposchodo-

vej budove múzea, sa otvárala iba pri prijatí a prevoze diel patriacich La Pavone. Pod prísnyim bezpečnostným dohľadom a za striktno dodržiavaných podmienok boli prevážané artefakty, ktoré mali mnohokrát až nevyčísliteľnú hodnotu. Tento skvost riadil jediný človek. Emilio Martinez Chadid. Generálny riaditeľ a majiteľ zámockého priestoru, ktorý už niekoľko generácií slúžil ako miesto strážené pre tie najcennejšie umelecké obrazy a historické vykopávky, ktoré však mali v múzeu iba minimálne zastúpenie. Hlavnou doménou, vyhľadávanou milovníkmi umenia, ale aj expertmi v odbore po celom svete, boli maľby. A posledné tri roky im dominovalo súčasné umenie. Svet zaujímal jeden výnimočný umelec, ktorého identitu nikto nepoznal. A dnes sme mali prijať jeho ďalší obraz.

Kráčala som po prázdnej chodbe k miestnosti, ktorú som musela pripraviť po troch hodinách plných telefonátov a organizácie, keď som zbadala akéhosi muža.

„Pane, musíte opustiť priestor.“ Otočil sa ku mne, no uhol pohľadom. „Prepáčte, ale táto časť sa uzatvára, už ste tu nemali byť.“ Možno som znela jemne podráždene, ale kto by sa mi v tejto situácii čudoval? Úkosom som zachytila jeho tmavé oči, ale on znovu uhol pohľadom a rýchlo ma obišiel. Nemala som čas zamýšľať sa nad tým, prečo tu bol aj napriek zákazku. Situácia si vyžadovala moju plnú pozornosť. Aj napriek tomu som sa za ním otočila. Bol vysoký a oblečený akosi zvláštne, no ja som sa príliš ponáhľala, aby som mala čas ho analyzovať. Len tie jeho oči mi pripadali akési známe.

„Všetko je pripravené, slečna Adelina. Môžete byť pokojná, zvládli sme to.“ Usmiala som sa, aj keď som so slo-

vami manažéra bezpečnostných zložiek nebola vôbec sto-tožnená. Vždy som sa túžila dostať vyššie. Tvrdou prácou, štúdiom, húževnatosťou a organizačnými schopnosťami si získať pozíciu vedúcej pre muzeálnu činnosť, ktorá bola už týždeň voľná. Teraz som mohla dokázať, že som flexibilná a dokážem promptne reagovať aj vo vypätých situáciách.

„Je tu,“ šepala mi Carmen do ucha a obe sme sa nastrojili napli. Emilio Martinez Chadid. Muž, ktorý svojím príťažlivým vzhľadom lákal pohľad každej ženy. Jemné šediny neboli na škodu, dodávali mu nielen na atraktivite a zrelosti, ale najmä zvýrazňovali jeho prirodzenú autoritu a sivý oblek k nim navyše dokonale ladil. Venoval mi iba letný pohľad. Vycítila som, že dnes nepanovalo napätie iba v nás. Pozrela som sa na vystrašenú Carmen. Chcela som ju upokojiť pohľadom, no obávala som sa, že by som zlyhala. Urobili sme všetko, čo bolo v našich silách. Uzavreli sme celé pravé krídlo a obmedzili prístup do blízkeho okolia. Bezpečnostné zložky zabezpečili hladký priebeh prijatia a teraz sme už iba očakávali jeho odhalenie. Miestnosť sa naplnila ľuďmi, ktorí pracovali aj v iných oddeleniach. Každý bol zvedavý na nový kus zbierky, zdobiaci priestor vyhradený pre anonymného umelca, ktorého sme po svojom nazvali Tajomný. Vlastne som mu tú prezývku dala ja. Slovo anonymný sa mi zdalo príliš chladné a neosobné, no jeho tvorba bola pravým opakom. Bola hrejivá a intímna. Sršali z nej pocity i dojmy túžby a vášne. Štyria muži opatrne položili obraz do miestnosti a niekoľkí zamestnanci ho začali pomaly rozbaľovať. Celý proces bol ako obrad. Nikto pri ňom ani len nedýchal a absolútne nevedel, čo môže

očakávať. Všetci sa pozreli na Emilia. Až jeho prikývnutie dalo povolenie na konečné odhalenie poslednej vrstvy obalu, ktorý ho bezpečne chránil. Každý sval na tele mi stuhol od nedočkavosti. Krátke farebné ťahy štetca sa začali pomaly odhaľovať až úplne vyšli na ostré svetlo bodových stropných žiaroviek. Maľba na pozadí rôznych farieb nútila moje oči k sústredeniu. Expresívne a gestické. Také bolo zobrazenie nahej postavy ženy.

„Šťastné ráno,“ vyslovil Emilio jedným dychom. Vždy dokonale pomenoval obraz, ktorému Tajomný nedal názov. Sediace nahé dievča bolo zobrazené na metalizovanom pozadí antického zlata, vytvoreného olejovými farbami. Ako vždy, bez podpisu. Tentoraz to boli tyrkysová, tmenná staroružová, oranžová v jesennom odtieni padajúcich listov a orgovánová fialová, ktoré vytvárali siluetu ženy s prekríženými rukami, zahalujúcimi nahé prsia a rozkrok. Celé oddelenie viedlo polemiku o tom, či ide vždy o tú istú ženu alebo bolo jej zobrazenie iba prototypom umelcových predstáv a preferencií. Ja som dúfala, že to bolo to druhé. Ani neviem prečo, nemohla som predsa žiarliť na obraz. Napriek tomu som v ňom videla viac. Ani jedna z vyobrazených žien na troch, teraz už štyroch, obrazoch, nemala tvár otočenú dopredu.

„Zase vyzerá ako ty,“ šepla mi do ucha Carmen tak nahlas a nešikovne, že to pritiahlo riaditeľovu pozornosť. Carmen mala totiž svoju vlastnú vtipnú teóriu, podľa ktorej som bola na tých obrazoch ja. Lenže moje proporcie dokonale poznal iba jeden muž a ja som si bola istá, že by nebol ochotný sa s nimi podeliť vôbec s nikým.

„Zaveste ho na pravú stenu. Do rovnakej výšky ako ostatné.“

Nič viac? Prečo nikdy neokomentoval tú nádheru, ktorá vyrážala dych? Nepoznala som nikoho, kto by o umení vedel toľko ako on a aj napriek tomu neutrúsil ani len obyčajnú poznámku. Len ho sucho pomenoval a viac sa naň nikdy nepozrel. Bolo to zvláštne. Otočil sa, a keď prechádzal okolo mňa, na moment zastal: „Adelina, ku mne do kancelárie, prosím!“

Vedela som, čo to znamenalo. Carmen na mňa vrhla súcitný pohľad a ja som iba mykla plec. Kocky boli hodené.

Vypila som dve koly a mala chuť na cigaretu, aj keď som už pár rokov nefajčila. Neostávalo mi nič iné, ako vyjsť na najvyššie poschodie a zastaviť sa pri asistentke.

„Ohlásim vás.“

Načo? Veď aj tak ma predsa očakával. Určite si dobre vykloktal hrdlo, aby ma poriadne zvozil.

Vošla som dovnútra a najskôr očami prešla po starožitnom nábytku. Neotočil sa ku mne. Pozeral sa von oknom a výraz jeho tváre neprežrádzal ani náznak emócie.

„Zlyhali ste!“ Jeho hlas zahrnel tak prudko, že sa dotkol až mojich vnútorností. K asistentke so mnou prišla aj Carmen a bohvie koľkí ľudia ešte mohli počuť za pootvorenými dverami pracovne jeho zvýšený hlas.

„Máte pravdu. Múzeum malo byť kompletne uzatvorené, bezpečnosť mala byť vyhlásená na každom oddelení, ale... Nevedeli sme, že príde dnes. Netuším, kde sa stala

chyba. Prisahám, že som ten papier včera ešte nemala na stole.“ Bolo zbytočné sa obhajovať. Všetky slová zneli ako výhovorky. Mohla som urobiť viac? Asi nie.

„Zlyhali ste, ale napriek tomu ste v danej situácii urobili maximum.“

Takmer som prestala dýchať. Viac nepovedal.

„Ďakujem.“ Netušila som, či bola moja reakcia dostávajúca alebo som mala povedať viac. Otočila som sa k vysokým dvojitém dverám a pomaly vyšla. Carmen na mňa hľadela ľútostivým pohľadom a okamžite mi položila ruku na plece.

„Zvládla si to.“

Konečne som sa usmiala a v tom momente zo mňa opadol stres. Napriek tomu som sa necítila vo svojej koži.

Tak ako každý podvečer aj dnes ma na druhej strane ulice čakalo auto so šoférom, ktorý ma odviezol do apartmánu.

„Aký ste dnes mali deň, slečna Adelina?“ José, vrátnik v jednej z nižších budov v centre mesta, kde som bývala, očakával klasickú odpoveď plnú radosti, obohatenú žiarivým úsmevom. Lenže ja som dnes cítila iba obrovskú únavu.

„Bolo to fajn, ďakujem.“

Ustarane sa zamračil a ja som sa nevedela dočkať, kedy sa zatvoria dvere výťahu a znovu sa otvoria až v byte, ktorý som posledné mesiace nazývala svojím domovom.

Prešla som do priestrannej kuchyne a z chladničky vybrala orosenú fľašu bubliniek. Otvorila som ju a do pohára

si naliala viac ako bolo slušné. Kašlat' na spoločenské normy, dnešok bol na mašľu. Vypila som ho do dna a naliala si ďalší, keď som začula dvere výt'ahu. Jeho kroky by som rozoznala aj o polnoci. Boli pokojné, elegantné a rozvážne, presne ako on.

„Dnes niečo oslavujeme?“ usmial sa a z ruky mi zobral pohár. Napil sa a položil mi dľaň na pás, zahalený jemnou červenou hodvábnou blúzkou. Ten dotyk ma okamžite rozpálil.

„Iba to, že si môj.“ Priblížila som k nemu pery a nechala jeho ústa, aby ma v tom utvrdili.

„Bola si fantastická,“ pošepol mi do ucha a až v tom momente som konečne pocítila absolútnu úľavu. „Moja Adelina.“ Bozkával ma na krk a ja som strácala pojem o čase a priestore.

„Môj Emilio,“ vydýchla som.

2.

Tate McRae - Feel Like Shit

Pomalými krúživými pohybmi prstov po bruchu vytváral na celom mojom tele zimomriavky, aby ma prebudil. Zasmiala som sa, keď prešiel až k boku, lebo ma ten dotyk poškodil ako jemné motýlie krídla. Pozrela som sa na drevenú podlahu zaliatu ranným slnkom. Ligotala sa, akoby bola pokrytá zlatým prachom. Chcela som sa ho spýtať, čo budeme robiť cez víkend, ako to robia iné páry. Túžila som prežívať skutočný, plnohodnotný vzťah. Lenže to teraz neprichádzalo do úvahy. Emilio vlastnil múzeum, v ktorom som pracovala, a vysvetlil mi, že žiadny zo zamestnancov by sa už na mňa nepozrel s plnou vážnosťou, ak by sa dozvedeli, že my dvaja sme spolu. A ja som túžila po mieste, ktoré bolo teraz voľné. Mal pravdu. Ako by som asi v ich očiach vyzerala, keby som ho získala ako jeho milienka? Vždy som tvrdo pracovala a všetko, čo som dosiahla, som si aj zaslúžila. Nedokázala by som pracovať v prostredí, ktoré by ma za chrbtom odsudzovalo alebo ma podozrievalo z využívania konexií, a preto som otázku o spoločne strávenom víkende opäť odložila na neurčito.

„Musím ísť do práce,“ šepol mi do ucha a pobožkal ma na spánok. Pomrvila som sa a nespokojne zavrčala. V sobotu dopoludnia chodilo do múzea iba najvyššie vedenie. Emilio, ako majiteľ a generálny riaditeľ, a vedúci pracovníci jednotlivých oddelení. „Takto budeš vrčať aj budúcu sobotu, keď budeme vstávať do práce spolu?“

Okamžite som sa strhla a otočila k nemu. Naozaj povedal to, čo som počula?

„Ako si to myslel?“ Potrebovala som sa utvrdiť v tom, že som tie slová pochopila správne. Bola som taká nedočkavá, že keď položil hlavu na vankúš a zatvoril oči, bola by som ním najradšej zatriasla, len aby mi odpovedal. Prekukla som jeho hraný pokoj, lebo kútiky úst sa mu zdvihli nahor. Provokoval ma. Zdvihla som ruku a ukazovák položila na polkruhy, ktoré sa mu objavili okolo úst. Prechádzala som po vráskach, ktoré znamenali radosť, šťastie, vyzretosť a múdrosť. A on to neznášal. Rýchlym pohybom ruky chytil moju dlaň a odtiahol ju od tváre.

„Pripomínaš mi, aký som starý?“ Nemohla som reagovať inak. Rozosmialo ma to. Nikdy mi na veku nezáležalo.

„Je to iba dvadsaťjeden rokov.“

„Takmer dvadsaťdva.“

Emilio mal päťdesiatštyri a na tvári nemal takmer žiadne vrásky. Tie, ktoré tam boli, vytvorili starosti z práce.

„Je mi jedno, aký je medzi nami vekový rozdiel.“

Keď sa nadvihol a jeho tvár sa objavila nad mojou, lebo si ľahol na mňa a rukami sa mi zapieral okolo hlavy, obaja sme sa na seba usmiali.

„Povedz mi, ako si to myslel.“

„Vieš, že mám na celom svete len teba a ty si so mnou iba kvôli povýšeniu?“ Prevalil sa na svoju stranu postele a neprestával sa usmievať.

„To mi nemôžeš robiť! Prestaň ma naťahovať!“

Znova sa otočil a ležiac na boku ma nežne pohladil po tvári. „Dnes oznámim vedeniu tvoje povýšenie.“

Zvýskla som od radosti a okamžite sa vrhla na jeho pery. „Pozor na moje staré srdce,“ mumlal mi do úst a pevne ma objímal. Dokázala som to, naozaj som to dokázala!

„Si si tým istý?“ nadvihla som sa, aby som sa ubezpečila, že to všetko sa mi iba nesníva.

„Nepoznám nikoho, kto by si to zaslúžil viac.“

„Ďakujem,“ bozkávala som ho po celej tvári. „Ďakujem, ďakujem, ďakujem!“ Moja radosť bola očividná. Toto miesto bolo všetkým, po čom som kedy túžila. Organizovať muzeálnu činnosť, zabezpečovať a odsúhlasovať dianie na celom oddelení, zúčastňovať sa aukcií a benefičných akcií, to všetko prinášalo obrovskú váhu zodpovednosti, lenže ja som to milovala. A tento deň sa týmto zaradil medzi moje najšťastnejšie.

Vykúkala som z okna a zakývala mu, keď pozrel nahor, nastupujúc v modrom obleku na zadné sedadlo auta k Raulovi, s výrazom prísneho riaditeľa. Zhlboka som sa nadýchla radosti, ktorá mi pracovala v žilách a nútila ma k úsmevu. Rozhodla som sa poupratovať celý byt. Cez okná dovnútra nakúkali koruny platanov, zaliate slnečnými lúčmi, zachytávajúcimi slnko, ktoré by inak rozpálilo ulice mesta, a nabíjali ma novou energiou. Pustila som si hudbu a niekoľko hodín pri upratovaní tancovala a spievala na

plné hrdlo. Cítila som sa fantasticky, keď som zrazu začula zvonenie. Prebehla som k mobilu a prijala hovor.

„Ahoj, mami.“

„Prečo sa mi nikdy neozveš aj sama?“ Z jej úst zaznela okamžite výčitka.

„Lebo sa ma stále vypytuješ na to isté. Lenže dnes ťa možno poteším.“

„Našla si si priateľa? Dúfam, že už nie si tehotná a nechceš mi len oznámiť dátum svadby. Aj keď aj to by nebolo úplne-“

„Mama!“ prerušila som ju nahnevanejším tónom, „budem povýšená.“

„Aha.“ Bolo to len mnou alebo som počula v jej hlase sklamanie? „Gratulujem.“

„Ďakujem. Keď prídem, tak to spolu oslávim.“

„A prídeš sama?“

Pošúchala som si čelo a povzdychla si. „Nikoho si nehľadám.“

„A to je práve chyba. Máš už takmer tridsaťtri.“

„Ja viem, aká som stará.“

„Nie si stará, len,“ aj na druhej strane ostalo ticho, „bola by som rada, keby si v tom veľkomeste nebola sama.“

Keby vedela, že nie som, a povedala by som jej o Emiliovi, asi by to neprežila. Túžila po vnúčatách a s Emiliom to momentálne nebolo reálne. Navyše som po deťoch zatiaľ netúžila ani ja.

„Na linke mám druhý hovor, musím končiť. Mám ťa rada. Ozvem sa,“ prerušila som hovor a prijala druhý.

„Slečna Diazová? Tu je Raul.“

Raul? Emiliov šofér? Na moment som zmeravela. Raul mi nikdy nevolával. Kde vôbec zobral moje číslo?

„Chcem vám oznámiť, že pán Emilio je v nemocnici.“

Srdce mi vynechalo jeden úder a ruky sa začali chvieť. Raul vozil do práce aj mňa. Bol jediný, kto o nás vedel, a vždy diskkrétne mlčal.

„Čo sa stalo?“ Moja myseľ bola taká vystrašená, že sa začala vznášať nad telom a pozorovala vlastné reakcie ako z iného sveta. Nikdy som podobný pocit nezažila. Mala som dojem, že to, čo som práve prežívala, nebola realita. Nemohla byť. Prestala som vnímať jeho slová. Bolo ich príliš a každá ďalšia veta znamenala horšiu a horšiu správu. Emilio bol v nemocnici. Nevnímala som nič iné iba obrovský strach.

„Odpadol, slečna, ale viac vám povedia lekári.“

„Raul, môžete ma tam zaviezť, prosím?“

„Som na ceste za vami, slečna.“

Bežala som po chodbách nemocnice a vnímala iba svoj pulz, ktorý mi vrážal do uší. Cítila som sa ako v sne. V zlom sne. Tom najhoršom, aký som si kedy dokázala predstaviť. A nikto mi nič nechcel povedať. Od Raula som sa dozvedela iba to, že odpadol a prestal dýchať. Dokonalý svet sa mi v tej sekunde začal rúcať.

„Ste príbuzná pána Martineza?“

„Áno, má iba mňa.“ Trvalo niekoľko dlhých minút, kým mi pani na informáciách oznámila, na ktorom oddelení ho prijali. Nemienila som sa vzdať a povedať lekárovi, že som bola oficiálne iba jeho kolegyňou. Kým za mnou prišiel lekár, trvalo to príliš dlho.

„Pacientovi sme poskytli primárnu koronárnu angioplastiku, čo je najmodernejšia forma liečby infarktu na svete. Ide o katéetrovú techniku, pri ktorej invazívny kardiológ mechanicky spriechodnil upchatú koronárnu tepnu...“

Bolo toho na mňa príliš. Príliš veľa informácií aj náhleho šoku. Cítila som, ako sa mi zamotala hlava a v ďalšej sekunde som padala. Môj Emilio prekonal tak silnú srdcovú príhodu, že nevedeli, či sa ešte niekedy preberie. V jednej chvíli zatriaslo našimi životmi zemetrasenie a obeťou nebol iba on, ale aj ja.

„Dýchajte zhlboka. Ako sa cítite?“

Zažmurkala som a nad sebou videla ustarostenú tvár lekára, ktorý sa mi prihováral.

„Som v poriadku.“ Sadla som si a uvedomila si, čo sa stalo.

„Čo bude nasledovať? Kedy sa preberie?“

„Nie sme si istý rozsahom všetkých poškodení. Je ešte príliš skoro, aby sme sa ho pokúšali prebrať.“

„Ale čo ak-“ slová mi zostali zaseknuté kdesi v hrdle. Čo ak sa už nikdy nepreberie? Nedokázala som svoje obavy vysloviť nahlas.

„Potrebujeme čas.“

Domov som sa vracala v stave polovičnej agónie. Zavolať som si taxík, lebo Raula som hneď poslala domov, a celú cestu som si utierala slzy. Ak sa ma José na recepcii niečo spýtal, neodpovedala som. Nedokázala som sa sústrediť, ani vnímať. Zaliezla som do postele a snažila sa čo najrýchlejšie zaspať.

Prebudila som sa do upršanvej nedele. Akoby aj počasie vedelo, že sa stalo niečo zlé a dávalo to najavo celému

mestu. Znovu som zatvorila oči a zababušila sa do mäkkej periny. Nedokázala som sa otočiť k druhej strane prázdnej postele. Napomínala som samu seba, že nemôžem smútiť. Mala by som ďakovať za to, že bol nažive. Lenže moje snahy upokojiť sa zlyhávali. Trvalo ďalšiu hodinu, kým som vstala a uvedomila si, že všade cítim jeho vôňu. Silná aróma santalového drevka, cédra a vanilky sa šírila z perín, v ktorých sme sa spolu včera prebudili. Otvorila som šatník a vybrala z neho čisté obliečky. Potrebovala som sa chrániť pred úplným kolapsom a cítiť jeho vôňu mi vôbec nepomáhalo. Prezliekla som posteľnú bielizeň, vymenila uteráky, obleky presunula do zadnej časti šatníka a z chladničky vybrala jedlo, ktoré tam mal odložené. Čakali ma náročné dni, možno aj týždne, a ja som v sebe potrebovala nájsť silu ich zvládnuť. Keď sa na displeji mobilu objavilo Carmenino meno, tušila som, že sa zlá správa dostala už medzi všetkých zamestnancov.

„Ahoj, už si to počula?“

„Áno.“ Stúpila som, keď som si uvedomila, že by sa ma mohla spýtať, kto mi to povedal.

„Je to strašné. Snád' to prežije.“

„Samozrejme, že prežije!“ vyhrkla som až príliš rázne. „Je to veľmi dobrý šéf,“ pokúsila som sa zachrániť situáciu, no rukou som si trieskala po čele.

„Máš pravdu, to je. Určite bude v poriadku.“

Najradšej by som sa rozplakala. Vzlyk, ktorý sa mi pokúšal vydrat' z hrdla, zastavila moja dlaň, prilepená na perách. Túžila som svojej priateľke povedať, že som príšerne vystrašená a že mám pocit, že sa z toho žiaľu a zú-

falstva čochvíľa zbláznim, ale to bolo to jediné, čo som urobiť nemohla.

„Si v pohode?“

Uvedomila som si, že ticho, ktoré nastalo, bolo príliš dlhé. „Ale áno, len ma trochu rozhodila mama. Volala mi, vieš?“

„Och, bože, zase tá pesnička o priateľovi a vnúčatách?“

Bolo také skvelé baviť sa s ňou o nepodstatných veciach a konečne nemyslieť na nič zlé. Utrela som si slzu, ktorá ma poštekľila na líci. „Presne tá,“ zasmiala som sa. „Myslím, že mi čoskoro dohodne nejaké rande naslepo.“

„Nebolo by to prvýkrát.“

Takmer som na to zabudla. Jej posadnutosť mojou slobodou občas prekračovala medze. „Úplne som naňho zabudla. Ako sa to volal?“

„Pako Jimenes.“

„Och, áno,“ tentoraz sme sa rozosmiali obe. Tak veľmi by som jej chcela poďakovať, no nemohla som prejavíť svoj žiaľ.

„Uvidíme sa zajtra.“

„Áno, maj sa.“ Ťukla som na červený krúžok a rozhladla sa po byte. Nechcelo sa mi ísť do múzea, keď som vedela, že tam nebude, ale zároveň bola práca tým najlepších možným spôsobom rozptýlenia.

*

Nový deň bol pre mňa novou nádejou. Čerstvým prívantom energie a dúfania, že toto obdobie nebude trvať dlho

a všetko sa zlepšilo. Obliekla som si béžovú sukňu a siahla po ružovej halenke s mašľou pod krkom. Túto kombináciu oblečenia som mala najradšej a dnes som akosi dúfala, že mi prinesie šťastie. Vlasy som skrotila sponou a na pery použila rúž v rovnakej farbe ako mala blúzka. Obula som si béžové lodičky s červenou podrážkou a výťahom sa zviezla dole. Slnko konečne opäť vykuklo, no cesta ešte úplne nevyschla. Pozrela som na ulicu a zrazu som si uvedomila, že auto so šoférom tu nie je.

„Dokelu!“ Vôbec som nepostrehla, že za mnou nemal kto Raula poslať. Toto pre mňa vždy robil Emilio. Zavolať si taxík v rannej špičke by trvalo večnosť. Do metra som to nemala práve blízko a v týchto šialene vysokých podpätkoch by to bola samovražda. Rýchlym krokom som zamierila na hlavnú cestu. Prešla som okolo niekoľkých kaviarní a od hladu mi v bruchu zahrala serenáda. Nebol čas zastavovať, musela som pokračovať. Preklínala som nerovné chodníky a snažila sa balansovať a zároveň hľadať voľný taxík. Kým som jeden zazrela a uvedomila si, že budem musieť rýchlo prebehnúť na druhú stranu cesty, už som cítila bodavú bolesť pri každom strete chodidla s betónom.

„Taxi!“ zakričala som naň a obzrela sa, aby som mohla prejsť na druhú stranu. V tom momente som dostala ľadovú sprchu. Ledva som uskočila pred motorkou, ktorá sa vyrútila odnikiaľ a prešla priamo cez veľkú kaluž. Moja sukňa dostala plný zásah. Sotva som lapala po dychu, no pľúca vytlačili aj posledný závan vzduchu, len aby som na toho neandertálca vykričala ostré slová: „Ty kretén!“ Moja sukňa

bola kompletne špinavá. V tom momente mi bola všetka slušná výchova ukradnutá. Bolo mi jedno, že som nadávala na hlavnej ulici.

Nemohla som spomaliť. Nastúpila som do taxíka a s výdychom vyslovila: „La Pavona, prosím.“

„Dnes vyzeráš...“ Carmen sa mi najskôr pozrela do tváre a potom jej pohľad klesol nižšie. Asi mi chcela zlepšiť náladu komplimentom, ale toto jej dnes nemohlo vyjsť.

„Ani sa nesnaž. Všetko sa iba kazí.“ Mala som pocit, že sa mi rúcal celý svet a ten motorkár bol iba bodkou za mojím tragikomickým životom. Samozrejme, že som meškala, veď som ako hendikepovaný kamzík poskakovala v šialene vysokých lodičkách po centre španielskej metropoly. Keď na Carmeninom stole zazvonil firemný telefón a ona mi ho podala so slovami, že ma hľadá asistentka z riaditeľstva, uvedomila som si, že mi počas cesty niekoľkokrát zvonil mobil. A ešte toto.

„Prosím?“

„Dobrý deň, slečna Diazová. Príďte prosím hore.“

Pozrela som na Carmenine vyvalené oči.

„Môžem sa spýtať, čo potrebujete?“

„Ja nič, ale volá vás sem pán Martinez.“

Šokovane som pozrela na Carmen. Už sme na seba valili oči obe.